

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. március 1-je¹

C-60/16. sz. ügy

**Mohammad Khir Amayry
kontra
Migrationsverket**

(a Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen [stockholmi bevándorlásügyi fellebbviteli bíróság, Svédország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – 604/2013/EU rendelet – Egy harmadik országbeli állampolgár által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása – 28. cikk – Az érintettnek a felelős tagállamnak való átadása céljából történő őrizetbe vétele – Az a határidő, amelyen belül az átadást végre kell hajtani – Határidő számítása – Az érintett őrizetbe vételét és az őrizet két hónapot meghaladó időtartamra történő meghosszabbítását megengedő nemzeti szabályozás – Megengedhetőség”

I. Bevezetés

1. A jelen ügyben a Bíróságot arra kéri, hogy értelmezze a 604/2013/EU rendelet² 28. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit az olyan nemzetközi védelmet kérelmezőt érintő átadási eljárásra alkalmazandó határidők meghatározása érdekében, akit a kérelme megvizsgálásáért felelős tagállamnak való átadásáig őrizetben tartottak.
2. Ezen átadás végrehajtásának biztosítása érdekében az uniós jogalkotó lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy egyedi elbírálás alapján őrizetben tarthassák az érintett személyt, ha fennáll annak a veszélye, hogy kivonja magát az átadási eljárás alól, és kizárólag akkor, ha ezen őrizet arányos, továbbá ha kevésbé kényszerítő jellegű alternatív intézkedések nem alkalmazhatók.
3. Annak biztosítása érdekében, hogy ez az őrizet a lehető legrövidebb ideig tartson, a jogalkotó a szükségesség és arányosság elveinek alkalmazásával előírta a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárásra és a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdésében – amelynek értelmezését a jelen ügyben kéri – az átadási eljárás tényleges lefolytatására alkalmazandó határidőket.
4. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy milyen módon kell számítani ezeket a határidőket egy olyan esetben, amelyet az uniós jogalkotó nem szabályozott.

¹ Eredeti nyelv: francia.

² Egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o., a továbbiakban: „Dublin III”-rendelet).

5. Ugyanis a kérelmezőt nem az eljárás korai, e rendelet 28. cikkének (3) bekezdésében kifejezetten említett szakaszában vették őrizetbe, vagyis azt megelőzően, hogy a megkereső tagállam a kérelmező átvétele vagy visszavétele iránti megkeresésével az általa felelősnek vélt tagállamhoz fordult, hanem egy későbbi szakaszában, amikor ez utóbbi tagállam elfogadta a megkeresést, és már csak az átadás végrehajtásának gyakorlati részleteit kell rendezni.

6. Bár az említett rendelet 28. cikke (3) bekezdésének szövegéből nem következik a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésekre adandó válasz, ez levezethető először is e cikk általános rendszeréből, és különösen a szükségesség és az arányosság elveiből, amelyeken az őrizetbe vett kérelmezőt érintő átadási eljárásra alkalmazandó határidők alapulnak, továbbá az uniós jogalkotó által ebben az összefüggésben kitűzött célokból, és végül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából.

7. Ezen elemzés végén azt fogom javasolni a Bíróságnak, hogy állapítsa meg, hogy a szóban forgóhoz hasonló esetben az érintett tagállamok a kérelmező átadásának végrehajtására az őrizetbe vételétől számított hathetes határidővel rendelkeznek.

8. Azt is kifejtem, hogy abban az esetben, ha a kérelmező az átadásra vonatkozó határozattal szemben fellebbezést vagy felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ez a határidő újratekintődik attól az időponttól, amikor ez a fellebbezés vagy ez a felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, függetlenül attól, hogy a „Dublin III”-rendelet 27. cikke (3) bekezdésének értelmében a felfüggesztésre *de facto* kerül sor, arról az illetékes nemzeti bíróság hozott határozatot, vagy azt az érintett személy kérelmezte.

9. Végül ismertetni fogom azokat az okokat, amelyek miatt ezen értelmezést figyelembe véve úgy vélem, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdésével ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a kérelmező átadása céljából megengedi a hat hétnél hosszabb ideig tartó őrizetet, és elfogadja annak legfeljebb tizenkét hónapig tartó meghosszabbítását az egyértelműség és az előreláthatóság azon követelményeinek meg nem felelő indokok miatt, amelyeket a szabadságkorlátozással járó intézkedések elfogadásakor tiszteletben kell tartani.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

1. A 2013/33/EU irányelv

10. A nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv³ 8. cikke (3) bekezdésének f) pontja a következőket fejt ki:

„A kérelmezőt csak akkor lehet őrizetbe venni, ha:

[...]

f) az összhangban van a [»Dublin III«-] rendelet 28. cikkével.”

³ HL 2013. L 180., 96. o.

11. Ezen irányelvnek a „Biztosítékok az őrizetben tartott kérelmezők számára” című 9. cikke (1) bekezdésében a következőket mondja ki:

„A kérelmezőt a lehető legrövidebb időre és kizárólag a 8. cikk (3) bekezdésében meghatározott okok fennállásának idejére lehet őrizetbe venni és ott tartani.

A 8. cikk (3) bekezdésében meghatározott őrizetben tartási okokat érintő közigazgatási eljárásokat kellő gondossággal kell végrehajtani. A közigazgatási eljárásokban fellépő – a kérelmezőnek fel nem róható – késedelmek nem indokolják az őrizet meghosszabbítását.”

2. A „*Dublin III*”-rendelet

12. E rendelet (20) preambulumbekzdése a következőket írja elő:

„A kérelmezők őrizetbe vételét és őrizetben tartását azon alapvető elvvel összhangban kell alkalmazni, hogy senki sem tartható őrizetben kizárólag azon az alapon, hogy nemzetközi védelmet kér. Az őrizet időtartamának a lehető legrövidebbnek kell lennie, és tiszteletben kell tartania a szükségesség és az arányosság elvét. Így különösen a kérelmezők őrizetbe vételének és őrizetben tartásának összhangban kell lennie [a menekültek helyzetére vonatkozó 1951. július 28-i] genfi egyezmény 31. cikkével. Az őrizetben tartottak tekintetében e rendeletben szabályozott eljárásokat kiemelt fontossággal kell kezelni, és a lehető legrövidebb határidőn belül kell végrehajtani”.

13. Az említett rendelet „Jogorvoslatok” című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kérelmezőnek [...] joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz vagy törvényszékhez tény- vagy jogkérdésben [helyesen: amelyet bírósághoz tény- vagy jogkérdésben] benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.

[...]

(3) Az átadásra vonatkozó határozatok elleni fellebbezésre vagy felülvizsgálatra vonatkozóan a tagállamok jogszabályaikban előírják az alábbiakat:

- a) a fellebbezés vagy felülvizsgálat feljogosítja az érintettet, hogy annak elbírálásáig az adott tagállamban maradjon; vagy
- b) az átadás automatikusan felfüggesztésre kerül, és e felfüggesztés megszűnik azon észszerű időtartam elteltével, amely alatt valamely bíróságnak vagy törvényszéknek [helyesen: valamely bíróságnak] a felfüggesztés iránti kérelem alapos és szigorú vizsgálatát követően határozatot kellett hoznia arról, hogy a fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak halasztó hatályt biztosít-e; vagy
- c) az érintett személy észszerű időtartamon belül kérelmezheti a bíróságtól vagy törvényszéktől [helyesen: kérelmezheti a bíróságtól] az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését a fellebbezés vagy felülvizsgálat elbírálásáig. A tagállamok által biztosítják a hatékony jogorvoslatot, hogy felfüggesztik az átadást mindaddig, amíg a felfüggesztés iránti első kérelemről határozatot nem hoznak. Az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztéséről észszerű időtartamon belül határozni kell, ugyanakkor ezen időtartamnak lehetővé kell tennie a felfüggesztés iránti kérelem alapos és szigorú vizsgálatát. Az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését elutasító határozat ismerteti az alapjául szolgáló indokokat.

(4) A tagállamok előírhatják, hogy az illetékes hatóságok hivatalból dönthetnek az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztéséről a fellebbezés vagy felülvizsgálat elbírálásáig”.

14. A „Dublin III”-rendelet „Átadási célú őrizet” című V. szakasza alá tartozó 28. cikkének szövege a következő:

„(1) A tagállamok senkit nem tarthatnak őrizetben kizárólag azon az alapon, hogy az e rendelettel létrehozott eljárás hatálya alá tartozik.

(2) Ha komoly veszély áll fenn a szökésre [4], a tagállamok e rendelettel összhangban egyedi elbírálás alapján őrizetben tarthatják az érintett személyt az átadási eljárások biztosítása érdekében, és kizárólag akkor, ha az őrizet arányos, továbbá ha kevésbé kényszerítő jellegű alternatív intézkedések alkalmazása nem lenne hatékony.

(3) Az őrizetnek a lehető legrövidebb ideig kell tartania, és nem lehet hosszabb, mint az e rendelet alapján történő átadás megtörténteig előírt közigazgatási eljárások kellő gondossággal történő elvégzéséhez észszerűen szükséges idő.

Ha egy személyt ezen cikk alapján őrizetben tartanak, az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresés határideje nem haladhatja meg a kérelem benyújtásától számított egy hónapot. Az a tagállam, amely e rendelettel összhangban lefolytatja az eljárást, ilyen esetekben sürgős választ kér. A kérés beérkezésétől számított két héten belül választ kell adni. Amennyiben két héten belül nem érkezik válasz, az a megkeresés elfogadását jelenti, és a személy átvételének vagy visszavételének kötelezettségét vonja maga után, ideértve a megérkezésével kapcsolatos megfelelő intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseket is.

Ha egy személyt ezen cikk alapján őrizetben tartanak, a megkereső tagállam e személyt a gyakorlatban lehetséges legrövidebb időn belül átadja a felelős tagállamnak, de legkésőbb hat héttel azt követően, hogy egy másik tagállam hallgatólagosan vagy kifejezetten elfogadta az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresést, vagy hat héttel azt követően, hogy a fellebbezés vagy felülvizsgálat a 27. cikk (3) bekezdésével összhangban már nem bír halasztó hatállyal.

Ha a megkereső tagállam nem tartja be az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresésre vonatkozó határidőket, vagy ha az átadás a harmadik albekezdésben említett hathetes időtartamon belül nem történik meg, a személy nem tartható tovább őrizetben. A 21., 23., 24. és 29. cikk továbbra is értelemszerűen alkalmazandó.

(4) A felelős tagállamhoz történő átadási eljárások biztosítása érdekében az őrizetben tartási körülmények és az őrizetben tartott személyekkel kapcsolatban alkalmazandó biztosítékok tekintetében a [2013/33] irányelv [9–11.] cikke alkalmazandó.”

15. A „Dublin III”-rendelet 29. cikkének (1) bekezdése, amely az „Átadás” című VI. szakaszba került beillesztésre, a következőképpen rendelkezik:

„A kérelmezőnek [...] a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak történő átadása a megkereső tagállam nemzeti joga szerint történik az érintett tagállamok egymás közötti konzultációját követően, a lehető leghamarabb kivitelezhető időpontban, de legkésőbb hat hónappal az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés másik tagállam általi elfogadását, vagy a 27. cikk (3) bekezdésének megfelelő halasztó hatály esetén hat hónappal a fellebbezéssel vagy felülvizsgálattal kapcsolatos jogerős határozatot követően.

[...]”

4 Az említett rendelet 2. cikkének n) pontja akként határozza meg a „szökés veszélyét”, hogy az „olyan, konkrét esetben, jogszabály által meghatározott tárgyilagos kritériumokon alapuló indokok megléte, amelyek alapján feltételezhető, hogy egy kérelmező vagy átadásra irányuló eljárás hatálya alá tartozó harmadik országbeli állampolgár, vagy hontalan személy megszökhet”.

B. A svéd jog

16. A 2005. szeptember 29-i utlänningslagen (a külföldiekről szóló törvény)⁵ 1. fejezetének 8. §-a szerint a törvényt úgy kell alkalmazni, hogy az érintett szabadságát az egyedi esetekben szükségesnél nagyobb mértékben ne korlátozzák.

17. E törvény 1. fejezetének 9. §-a kimondja, hogy az idegenrendészeti kiutasítással és a kitoloncolással kapcsolatos rendelkezések az átadásra vonatkozó, a „Dublin III”-rendelet alapján hozott határozatokra is megfelelően alkalmazandók.

18. A külföldiek őrizetben tartására és felügyeletére vonatkozó rendelkezéseket e törvény 10. fejezete tartalmazza.

19. E fejezet 1. §-a második albekezdésének 3. pontja megengedi a 18. életévét betöltött külföldi személy őrizetbe vételét, ha ez a kitoloncolást elrendelő határozat végrehajtásának előkészítéséhez vagy foganatosításához szükséges.

20. Az említett törvény 10. fejezete 1. §-ának harmadik albekezdése értelmében őrizetbe vételt elrendelő határozat csak akkor hozható, ha fennáll a veszélye annak, hogy az érintett bűncselekményt követ el Svédországban, megszökik, kivonja magát az átadásra vonatkozó határozat végrehajtása alól, vagy azt más módon akadályozza.

21. A külföldiekről szóló törvény 10. fejezete 4. §-ának második bekezdése értelmében a külföldi személy nem tartható átadási célú őrizetben két hónapnál hosszabb ideig, hacsak nem állnak fenn alapos indokok egy hosszabb ideig tartó őrizet igazolásához. A külföldi személy ilyen indokok fennállása esetén sem tartható őrizetben három hónapnál hosszabb ideig. Ha az átadásra vonatkozó határozat végrehajtása valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe a külföldi személy együttműködésének hiánya miatt, illetve ha időbe telik a szükséges dokumentumok beszerzése, az őrizet legfeljebb tizenkét hónapig tart.

22. Ezen törvény 12. fejezetének 13. §-a kimondja, hogy a Migrationsverket (bevándorlási hivatal, Svédország) erre okot adó különleges indokok fennállása esetén a kiutasítást elrendelő határozatok végrehajtásának felfüggesztéséről határozhat.

III. A tényállás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

23. Mohammad Khir Amayry 2014. december 19-én nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Svédországban. Az „Eurodac” rendszerben való keresést követően ugyanakkor kiderült, hogy az érintett néhány nappal korábban, 2014. december 6-án Olaszország területére utazott be, és hogy 2014. december 17-én a dán hatóságoktól már kért védelmet. Ezért a bevándorlási hivatal 2015. január 15-én a „Dublin III”-rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján az olasz hatóságoktól az érintett visszavételét kérte.

24. Az olasz hatóságok 2015. március 18-án helyt adtak e kérésnek.

25. A bevándorlási hivatal 2015. április 2-án tehát elutasította az érintett tartózkodási engedély iránti kérelmét, és ezzel együtt a nemzetközi védelem iránti kérelmét, valamint ez utóbbi személy Olaszországnak való átadásáról határozott. Továbbá mivel a bevándorlási hivatal úgy vélte, hogy komoly veszély áll fenn arra, hogy az érintett megszökik, elrendelte az őrizetbe vételét.

5 SFS 2005, 716. szám, a továbbiakban: a külföldiekről szóló törvény.

26. Az érintett a Förvaltningsrätten i Stockholm (Stockholmban tárgyalást tartó közigazgatási bíróság, Svédország) előtt megtámadta ezeket a határozatokat. E kereset előterjesztését követően a bevándorlási hivatal úgy határozott, hogy a külföldiekről szóló törvény 12. fejezetének 13. §-a és a „Dublin III”-rendelet 27. cikke (3) bekezdésének c) pontja alapján felfüggeszti az átadásra vonatkozó határozat végrehajtását. 2015. április 29-én a Förvaltningsrätten i Stockholm (Stockholmban tárgyalást tartó közigazgatási bíróság) elutasította ezt a keresetet, mivel többek között úgy ítélte meg, hogy fennáll a veszély arra, hogy őrizetének megszüntetése esetén Khir Amayry megszökik, kivonja magát az átadásra vonatkozó határozat végrehajtása alól, vagy azt más módon hiúsítja meg. Khir Amayry fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bíróság előtt.

27. Az átadásra vonatkozó határozat végrehajtására 2015. május 8-án került sor. A kérelmező ezt követően visszatért Svédországba, ahol 2015. június 1-jén újabb nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő.

28. 2015. július 30-án a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy az ítéletnek az átadásra vonatkozó részében nem engedélyezi a fellebbezést, az őrizet kérdésére vonatkozó részében azonban igen.

29. E körülményekre tekintettel a Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (stockholmi bevándorlásügyi fellebbviteli bíróság, Svédország) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

- „1) Olyan helyzetben, amikor a [nemzetközi védelmet] kérelmező nincs őrizetben abban az időpontban, amikor a felelős tagállam beleegyezik a kérelmező átvételébe, de később őrizetbe veszik – mert csak később kerül sor annak megállapítására, hogy komoly veszély áll fenn az érintett szökésére –, számítható-e a [»Dublin III«]-rendelet 28. cikkének (3) bekezdésében előírt hathetes határidő az érintett őrizetbe vételének időpontjától, vagy azt valamely más időponttól kell-e számítani, és ha igen, mely időponttól?
- 2) Olyan helyzetben, amikor a [nemzetközi védelmet] kérelmező nincs őrizetben abban az időpontban, amikor a felelős tagállam beleegyezik a kérelmező átvételébe, ellentétes-e a [»Dublin III«]-rendelet 28. cikkével a svédhez hasonló olyan nemzeti jogszabályok alkalmazása, amelyek értelmében a külföldi személy nem tartható [átadási célú] őrizetben két hónapnál hosszabb ideig, ha egy hosszabb ideig tartó őrizet igazolásához nem állnak fenn alapos indokok, három hónapnál hosszabb ideig ilyen alapos indokok fennállása esetén, és tizenkét hónapnál hosszabb ideig, ha [az átadás] valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe a külföldi személy együttműködésének hiánya miatt, illetve ha időbe telik a szükséges dokumentumok beszerzése?
- 3) Új hathetes határidő kezdődik-e az átadás végrehajtására, ha az [átadási] eljárás újrakezdődik, mihelyt a fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal (lásd a [»Dublin III«]-rendelet 27. cikkének (3) bekezdését), vagy le kell-e vonni például azoknak a napoknak a számát, amelyeket az érintett már őrizetben töltött, miután a felelős tagállam beleegyezett a kérelmező átvételébe vagy visszavételébe?
- 4) Bír-e bármilyen jelentőséggel az, hogy az átadásra vonatkozó határozat ellen keresetet benyújtó [nemzetközi védelmet] kérelmező nem kérte az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését a fellebbezés elbírálásáig (lásd a [»Dublin III «-]rendelet 27. cikke (3) bekezdésének c) pontját és (4) bekezdését)?”

IV. Elemzés

30. Egymás után fogom elemezni az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első, harmadik és negyedik kérdést, amelyek közül mindegyik a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdése rendelkezéseinek értelmezésére irányul. Utoljára fogom vizsgálni a második kérdést ezen értelmezés hatályának a szóban forgó nemzeti jogszabályok szövegére tekintettel történő elemzésével.

A. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről

31. A kérdést előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy a szóban forgóhoz hasonló esetben, amikor a megkereső tagállam azt követően vette őrizetbe a kérelmezőt, hogy az utóbbi átvétele vagy visszavétele iránti megkeresést a felelős tagállam elfogadta, e rendelet 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e tagállamok számára az átadás végrehajtására biztosított hathetes határidő a kérelmező őrizetbe vételétől kezdődik. Ha nem ez az eset áll fenn, akkor a kérdést előterjesztő bíróság azt kéri a Bíróságtól, hogy pontosítsa e határidő kezdő időpontját.

32. Másként fogalmazva, a kérdést előterjesztő bíróság azt kéri a Bíróságtól, hogy világítsa meg azt a jogi rendszert, amelynek hatálya alá az érintett tartozik, és különösen pontosítsa az azon átadási eljárásra alkalmazandó határidőket, amely alatt ezen érintettnek kell állnia.

33. Az erre a kérdésre adandó válasz nem következik az említett rendelet 28. cikke (3) bekezdésének szövegéből, mivel a jogalkotó nem szabályozta kifejezetten a szóban forgóhoz hasonló helyzetet.

34. E válasz mindazonáltal levezethető egyrészt e rendelkezés általános rendszeréből, és különösen az e rendelkezés első albekezdésében szereplő, a jogalkotó által meghatározott elvből, valamint ezen elvnek az említett rendelkezés harmadik albekezdésében szereplő alkalmazásából, és másrészt a „Dublin III”-rendelettel követett célkitűzésekből.

35. A jogalkotó e rendelet 28. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében megfogalmazza azt az elvet, amely szerint az őrizetnek a „lehető legrövidebb ideig kell tartania, és [nem lehet hosszabb], mint az [...] átadás megtörténteig *előírt közigazgatási eljárások* kellő gondossággal történő *elvégzéséhez észszerűen szükséges idő*”⁶.

36. A jogalkotó ily módon az említett rendelet (20) preambulumbekkezdésében foglalt elvet ülteti át, amely szerint a kérelmező őrizete időtartamának tiszteletben kell tartania a szükségesség és az arányosság elvét.

37. Ezen elvek tiszteletben tartásának lehetővé kell tennie annak biztosítását, hogy a kérelmező szabadsághoz való joga gyakorlásának korlátozásai a feltétlenül szükséges határokon belül maradjanak, ügyelve egyúttal arra, hogy az érintett tagállamok hatóságai számára az átadás megfelelő végrehajtását lehetővé tevő gyakorlati feltételek adottak legyenek.

38. A jogalkotó a két említett elv alkalmazásával pontosítja tehát a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének második és harmadik albekezdésében azokat a határidőket, amelyeket észszerűnek tart a tagállamoknak biztosítani ahhoz, hogy teljesítsék először is a felelős tagállam meghatározására, majd a már őrizetben lévő kérelmező átadására irányuló összes intézkedést.

⁶ Kiemelés tőlem.

39. E rendelet 28. cikke (3) bekezdésének második albekezdése szabályozza az átvételnek a megkeresett tagállam általi elfogadását megelőző eljárást. A jogalkotó ezért meghatározza azt az időtartamot, amely a megkereső tagállam rendelkezésére áll arra, hogy átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést terjesszen elő az általa felelősnek vélt tagállamhoz, továbbá azt az időtartamot, amely ez utóbbi tagállamnak a válaszadásra rendelkezésre áll.

40. Ezen albekezdés értelmében a megkereső tagállam a nemzetközi védelem iránti kérelemnek a kérelmező általi benyújtásától számított legfeljebb egy hónapos határidővel rendelkezik arra, hogy átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést terjesszen elő az általa felelősnek vélt tagállamhoz, és ez utóbbi tagállam így kéthetes határidővel rendelkezik a megkeresésre való válaszadásra. Ez utóbbi határidő lejártá azt vonja maga után, hogy a felelősség a megkeresett tagállamra száll át.

41. Az említett rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdése a kérelmező átvétele vagy visszavétele iránti megkeresésnek a megkeresett tagállam általi elfogadását és az átadásra vonatkozó határozat meghozatalát követő eljárást szabályozza. A jogalkotó ugyanis kifejezetten érinti a kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről „a felelős tagállamnak” való átadására alkalmazandó határidőt, ami feltételezi, hogy ez utóbbi tagállam ténylegesen meghatározásra került, és hallgatólagosan vagy kifejezetten elfogadta a kérelmező átvételét vagy visszavételét. A jogalkotó továbbá pontosítja, hogy az átadásnak „a gyakorlatban lehetséges legrövidebb időn belül” kell megtörténnie,⁷ ami magában foglalja azt, hogy létezik egy olyan előzetes határozat, amely a kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak való átadása elvét rögzíti.

42. E rendelkezéssel a jogalkotó ily módon meghatározza azt az időtartamot, amely a megkereső tagállam rendelkezésére áll azon átadás gyakorlatban történő megszervezésére és végrehajtására, amelynek érdekében a kérelmező őrizetbe vételéről döntöttek.

43. A jogalkotó ezért úgy tekinti, hogy az ezen átadás foganatosításához ésszerűen szükséges időtartam az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresés hallgatólagos vagy kifejezett elfogadásától, vagy attól az időponttól számított legfeljebb hat hét, amikor a fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal. A jogalkotó szerint tehát a határidő kezdő időpontja az, amikor az átadás jövőbeni foganatosításáról megállapodtak, és a foganatosítás biztosított, és ezért már csak az átadás végrehajtásának gyakorlati kérdéseit kell rendezni.

44. Végül a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének negyedik albekezdése az előzőekben említett határidők be nem tartásával járó következményeket rögzíti. E határidők szigorúan korlátozzák azon átadási eljárás lefolytatását, amelynek érdekében az őrizetbe vételt elrendelték, ugyanis a megkereső tagállam – függetlenül azoktól az okoktól, amelyekre hivatkozhat – köteles megszüntetni ezen őrizetet, ha nem sikerül megkeresését előterjesztenie, vagy ha a kérelmezőt az előírt határidőn belül nem sikerül átadnia.

45. Milyen következtetések vonhatók le e szöveg általános rendszeréből?

46. Megállapítom, hogy az e rendelet 28. cikke (3) bekezdésének második és harmadik albekezdésében előírt határidők olyan eljárás keretébe illeszkednek, amelynek egy nagyon korai szakaszában, vagyis a kérelmező átvétele vagy visszavétele iránti megkeresésnek a megkereső tagállam általi előterjesztését megelőzően vették őrizetbe a kérelmezőt.

47. Ez a megállapítás nemcsak ezen rendelkezés második albekezdésének szövegéből következik, ugyanis a jogalkotó meghatározza a megkeresés előterjesztésének határidejét, hanem az ugyanezen rendelkezés harmadik albekezdésének megfogalmazásából is, mivel a jogalkotó az említett hathetes határidőt e megkeresés elfogadásának időpontjától számítja. A jogalkotó által az említett rendelet

⁷ Kiemelés tőlem.

28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében így meghatározott határidő az előző albekezdésben foglalt rendelkezések logikai sorrendjébe illeszkedik, és azon a tényen alapul, hogy a kérelmező átvétele vagy visszavétele iránti megkeresésnek a megkereső tagállam általi előterjesztésekor a kérelmező már őrizetben volt.

48. Következésképpen a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének második és harmadik albekezdésében előírt határidők nem a szóban forgóhoz hasonló olyan eljárás keretében való alkalmazásra szolgálnak, amelynek során a kérelmezőt azután vették őrizetbe, hogy a megkeresett tagállam beleegyezett az átvételébe vagy a visszavételébe, de azelőtt, hogy az átadását a gyakorlatban megszervezték volna.

49. Nincsenek tehát olyan különös rendelkezések, amelyek kiterjednek arra az esetre, amelyben a kérelmező az őrizetbe vétele miatt e rendelet 29. cikke (1) bekezdésének hatálya alól – amely az őrizetben nem lévő kérelmező átadásának foganatosítására egy általános rendszert és hat hónapos maximális határidőt határoz meg – az említett rendelet 28. cikkének hatálya alá – amely az őrizetbe vett személyeket érintő átadási eljárásra sajátos rendelkezéseket és különös szabályokat állapít meg – kerül.

50. Ugyanakkor nem gondolom, hogy joghézag állna fenn.

51. Ugyanis amint azt már jeleztem,⁸ a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésre a válasz mindenekelőtt abban az általános elvben rejlik, amelyet az uniós jogalkotó a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében határoz meg. Ennek alapján az őrizetnek a lehető legrövidebb ideig kell tartania, és a szükségesség és arányosság elve alapján nem lehet hosszabb, mint az átadás végrehajtása érdekében előírt intézkedések elvégzéséhez észszerűen szükséges idő.

52. Ezután arra szükséges hivatkozni, ahogyan az uniós jogalkotó konkrétan alkalmazta ezt az elvet e rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében.

53. Az érintett jogi helyzete ugyanis elég könnyen összevethető az e rendelkezésben szabályozott helyzettel, hiszen az egyén mindkét esetben őrizetben van abban az időpontban, amikor az érintett tagállamok megállapodtak az átadásról, és az ennél fogva ténylegesen foganatosítható.

54. A szóban forgóhoz hasonló esetben nem látok tehát indokot arra, hogy a jogalkotó által az említett rendelkezésben megállapított ezen hathetes határidőtől eltérjünk, mivel – amint azt már jeleztem⁹ – a jogalkotó az érintett tagállamok számára ezen időtartam biztosítását tartotta észszerűen szükségesnek ahhoz, hogy az átadást a gyakorlatban megszervezzék attól az időponttól számítva, amikor az átadás jövőbeni foganatosításáról megállapodtak és a foganatosítás biztosított (vagy azért, mert a megkeresést elfogadták, vagy azért, mert a fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal), és ezért az átadás végrehajtásának már csak a gyakorlati kérdéseit kell rendezni. Márpedig a jelen esetben a megkeresett tagállam, azaz Olaszország a kérelmező visszavételébe ténylegesen beleegyezett.

55. E határidőnek ezért lehetővé kell tennie, hogy a két érintett tagállam megállapodhasson az átadás végrehajtásáról, és különösen, hogy a megkereső tagállam megállapíthassa az átadás végrehajtásának technikai részleteit, amely ez utóbbi állam nemzeti jogszabályai szerint történik. Olyan határidőről van szó, amelyet mindkét tagállamnak teljes mértékben az átadás végrehajtása technikai részleteinek megszervezésére kell fordítania.¹⁰

⁸ Lásd a jelen indítvány 34. pontját.

⁹ Lásd a jelen indítvány 43. pontját.

¹⁰ Lásd: 2009. január 29-i Petrosian-ítélet (C-19/08, EU:C:2009:41, 40. és 44. pont).

56. Az uniós jogalkotó azzal, hogy az átadás végrehajtásának határidejét attól az időponttól számított hat hétre korlátozta, amikor az átadás jövőbeni foganatosításáról főszabály szerint megállapodtak, és a foganatosítás biztosított, mérlegelte egyrészt az ilyen eljárás lefolytatásához kapcsolódó követelményeket – amely eljárás gyakorlati és szervezési nehézségekkel járhat –, másrészt azon beavatkozás súlyosságát, amelyet a kérelmezőnek az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6. cikkében elismert szabadsághoz való jogát illetően az őrizeti intézkedés jelent.

57. Ami e határidő kezdő időpontját illeti, csak arról az időpontról lehet szó, amikor a kérelmezőt ténylegesen őrizetbe vették. Egyértelmű ugyanis, hogy a szóban forgóhoz hasonló esetben a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében meghatározott hathetes határidő nem kezdődhet az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresés elfogadásával. Ilyen helyzetben elképzelhető, hogy a kérelmező őrizetbe vételére néhány héttel, sőt néhány hónappal ezen elfogadást követően kerül sor, és ezen időtartamot nyilvánvalóan nem lehet levonni az érintett tagállamok számára az átadás végrehajtására biztosított hathetes határidőből. Fennállna annak a kockázata, hogy ez a határidő letelik, mindenesetre pedig, hogy olyan rövidde válik, hogy a megkereső tagállam nem tudná megvalósítani ezt az átadást, és még az őrizet megszüntetésére is kényszerülne, megfosztva ezzel az említett rendelkezésben bevezetett eljárást a hatékony érvényesüléstől.

58. A fentiekre tekintettel úgy vélem, hogy az e rendelet 28. cikke (3) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a szóban forgóhoz hasonló olyan esetben, amikor a megkereső tagállam azt követően vette őrizetbe a nemzetközi védelmet kérelmezőt, hogy a megkeresett tagállam beleegyezett az átvételébe, e tagállamok számára a kérelmező átadásának végrehajtására rendelkezésre álló hathetes határidő e kérelmező őrizetbe vételétől kezdődik.

B. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik és negyedik kérdésről

59. Az együttesen vizsgálandó harmadik és negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság annak pontosítását kéri a Bíróságtól, hogy hogyan kell számítani a tagállamok számára az őrizetbe vett kérelmező átadásának végrehajtására biztosított hathetes határidőt abban az esetben, ha a kérelmező az átadásra vonatkozó határozattal szemben fellebbezést vagy felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

60. A kérdést előterjesztő bíróság különösen azt kívánja megtudni, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a tagállamok attól az időponttól számított új, hathetes határidővel rendelkeznek a kérelmező átadásának végrehajtására, amikor a fellebbezés vagy a felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, vagy le kell vonni azoknak a napoknak a számát, amelyeket a kérelmező őrizetben töltött, miután a felelős tagállam elfogadta e kérelmező átvétele vagy visszavétele iránti megkeresést.

61. A kérdést előterjesztő bíróság továbbá arra vár választ, hogy ezen értékelés során figyelembe kell-e venni azt, hogy az érintett személy nem kérte az illetékes nemzeti bíróságtól az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését.

62. Először is úgy vélem, hogy az ezen rendelet 28. cikke (3) bekezdésének a jelen ügyben kért értelmezése a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, különösen pedig a 2009. január 29-i Petrosian-ítéletben rögzített okfejtéseiből következik.¹¹

¹¹ C-19/08, EU:C:2009:41.

63. Ebben az ügyben a Bíróságot a 343/2003/EK rendelet¹² 20. cikke (1) bekezdése d) pontjának értelmezésére kérték, amely rendelkezés előírta, hogy a menedékkérő átadása a felelős tagállamnak a lehető leghamarabb kivitelezhető időpontban, de legkésőbb az átvétel vagy a visszavétel iránti megkeresés elfogadásától, illetve a felfüggesztő hatályú fellebbezéssel vagy felülvizsgálattal kapcsolatos határozattól számított hat hónapon belül kell, hogy megtörténjen.

64. A Bíróságtól azt kérdezték, hogy az átadás végrehajtására az e rendelkezésben előírt határidő folyása már az átadási eljárás végrehajtását felfüggesztő ideiglenes bírósági határozat meghozatalától kezdődik, vagy csak az eljárás megalapozottságára vonatkozó bírósági határozat meghozatalától.

65. E kérdés megválaszolásához a Bíróság mindenekelőtt a szóban forgó rendelkezés teleologikus értelmezésére támaszkodott, és a hangsúlyt az átadás végrehajtása határidejének tagállamok részére történő megállapításával elérni kívánt célra helyezte.

66. A Bíróság tehát rámutatott arra, hogy a 343/2003 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének d) pontjában előírt hat hónapos határidő célja, tekintettel az átadás végrehajtásának gyakorlati összetettségére és az azzal járó szervezési nehézségekre, hogy a két érintett tagállam megállapodhasson az átadás végrehajtásáról, és különösen, hogy a megkereső tagállam megállapíthassa az átadás végrehajtásának részleteit.¹³ A Bíróság ezért megállapította, hogy e célkitűzésre tekintettel az átadás végrehajtása határidejének kezdő időpontját úgy kell meghatározni, hogy a tagállamoknak hat hónapos időszak állhasson rendelkezésükre az átadás megvalósítása technikai részleteinek megszervezéséhez. E körülmények között e határidő csak akkor kezdődhet meg, amikor az átadás jövőbeni foganatosításában megállapodtak, és a foganatosítás biztosított, és csak annak a részleteit kell meghatározni, ami következképpen azt jelenti, hogy a határidő az eljárás megalapozottságára vonatkozó bírósági határozat meghozatalával kezdődik.

67. Ügy tűnik számomra, hogy ez az elemzés analógia útján alkalmazható a jelen ügyben is.

68. Bár a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdése meghatározza az őrizetbe vett személy átadásának végrehajtására vonatkozó határidőt, a jogalkotó által ebben az összefüggésben követett célkitűzés megegyezik a 343/2003 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett célkitűzéssel. Amint azt láttuk, e hathetes határidőnek, amelyet a tagállamok számára, az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresés elfogadásának időpontjától vagy attól az időponttól biztosítanak, amikor az átadásra vonatkozó határozat elleni fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, lehetővé kell tennie ez utóbbiak számára az őrizetbe vett személy átadásának gyakorlatban történő megszervezését.

69. Nem arról van tehát szó, hogy ezt az egyébként is rövid határidőt le kellene rövidíteni azzal az időtartammal, amely alatt a nemzetközi védelmet kérelmező őrizetben volt.

70. Egyrészt szem előtt kell tartani azt, hogy a kérelmező átadási célú őrizetét meg kell különböztetni a szabadságvesztés-büntetéstől. Nem egy olyan büntetésen alapuló megközelítésről van szó, amelybe bele kell számítani a fogva tartásban töltött napok számát. Idegenrendészeti őrizettel állunk szemben, amelynek az időtartamának a lehető legrövidebbnek kell lennie, és lehetővé kell tennie a hatóságok számára az érintett átadásának biztosítását.

¹² A „Dublin III”-rendelettel hatályon kívül helyezett, az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékkérő iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i tanácsi rendelet.

¹³ 2009. január 29-i Petrosian-ítélet (C-19/08, EU:C:2009:41, 40. pont).

71. Másrészt biztosítani kell az e rendelet 28. cikke (3) bekezdésében foglalt rendelkezések hatékony érvényesülését. Az átadás végrehajtásának határidejét nem lehet tehát lerövidíteni azoknak a napoknak a számával, amelyeket a kérelmező őrizetben töltött, miután a felelős tagállam beleegyezett az átvételébe vagy visszavételébe. Ha ugyanis ez az eset állna fenn, ez azon helyzet kialakulásának a kockázatával járna, hogy a tagállamok számára a kérelmező átadására rendelkezésre álló határidő lerövidülne a nemzeti bíróságoknak az átadásra vonatkozó határozat megalapozottságáról való döntéséhez szükséges idővel. Márpedig ilyen esetben előfordulhatna, hogy ez a határidő úgy lerövidülne, hogy fennállna a kockázata annak, hogy az érintett tagállamoknak a kérelmező átadását nem sikerül e rendkívül rövid időszak alatt megszervezniük, és így az említett rendelet 28. cikke (3) bekezdésének negyedik albekezdése alapján az érintett őrizetét meg kellene szüntetniük.

72. Következésképpen e határidő kezdő időpontját úgy kell meghatározni, hogy a tagállamoknak ténylegesen hathetes határidő álljon rendelkezésükre ezen átadás végrehajtása gyakorlati részleteinek megszervezésére, és véleményem szerint e határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében foglaltak szerint az átadásra vonatkozó határozat elleni fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal.

73. Másodszor úgy vélem, hogy a jogszabály ezen értelmezése nem változhat aszerint, hogy az átadásra vonatkozó határozat felfüggesztésére *de facto* került sor, arról az illetékes nemzeti bíróság hozott határozatot, vagy azt az érintett személy kérelmezte.

74. Emlékeztetek arra, hogy e rendelet 27. cikkének (3) bekezdésével összhangban a kérelmező átadásra vonatkozó határozat elleni hatékony jogorvoslathoz való jogának biztosítása érdekében a tagállamok kötelesek jogszabályaikban előírni, hogy a fellebbezés vagy felülvizsgálat feljogosítja az érintettet, hogy annak elbírálásáig a megkereső tagállamban maradjon (e rendelkezés a) pontja), „vagy” hogy az átadás automatikusan felfüggesztésre kerül, és a bíróság észszerű határidőn belül megvizsgálja, hogy a fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak halasztó hatályt kell-e biztosítani (az említett rendelkezés b) pontja), „vagy” hogy az érintett személy kérelmezheti az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését a fellebbezés vagy felülvizsgálat elbírálásáig (ugyanezen rendelkezés c) pontja).

75. Amint az az uniós jogalkotó által az említett rendelet 27. cikkének (3) bekezdésében alkalmazott kifejezésekből és különösen az e rendelkezés a) és b) pontjában használt „vagy” kötőszóval következik, valóban alternatív intézkedésekről van szó.

76. Először is rámutatok arra, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében a jogalkotó a hathetes határidő számítását attól az időponttól kezdi, amikor a fellebbezés vagy felülvizsgálat ezen rendelet „27. cikk[ének] (3) bekezdésével összhangban” már nem bír halasztó hatállyal. A jogalkotó ezt a határidőt tehát azonos módon számítja, függetlenül attól, hogy az átadásra vonatkozó határozat *de facto* felfüggesztéséről van szó az említett rendelet 27. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében, vagy arról az illetékes nemzeti bíróság hozott határozatot a „Dublin III”-rendelet 27. cikke (3) bekezdésének b) pontja keretében, vagy pedig azt az érintett személy kérelmezte az ezen rendelet 27. cikke (3) bekezdésének c) pontjában számára biztosított lehetőség alapján.

77. Másodszor úgy vélem, hogy figyelembe véve az átadásra vonatkozó határozat felfüggesztésének formáját és szabályait illetően az említett rendelet 27. cikkének (3) bekezdése értelmében a tagállamokat megillető mérlegelési mozgásteret, a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdésében előírt hathetes határidő tehát csak objektív határidő lehet, amelyet attól az időponttól kell számítani, amikor az átadásra vonatkozó határozat elleni fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, függetlenül a tagállamok jogalkotói választásától.

78. A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság által a kérelmében előadott tényállásból kitűnik, hogy ezt a felfüggesztést a bevándorlási hivatal kérte a külföldiekről szóló törvény 12. fejezetének 13. §-a alapján.

79. E megfontolásokra figyelemmel azt javaslom tehát a Bíróságnak, hogy állapítsa meg, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha a kérelmező az átadásra vonatkozó határozattal szemben fellebbezést vagy felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, az érintett tagállamok a kérelmező átadásának foganatosítására hathetes határidővel rendelkeznek, mihamarabb az átadásra vonatkozó határozattal szembeni fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, függetlenül attól, hogy ezen rendelet 27. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett *de facto* felfüggesztésről van szó, vagy arról az illetékes nemzeti bíróság hozott határozatot az említett rendelet 27. cikke (3) bekezdésének b) pontja keretében, vagy pedig azt az érintett személy kérelmezte az ugyanezen rendelet 27. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében.

C. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdéstről

80. A kérdést előterjesztő bíróság második kérdésével lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak való átadása céljából megengedi a legfeljebb két hónapig tartó őrizetet, ha egy hosszabb ideig tartó őrizet igazolásához nem állnak fenn alapos indokok, a legfeljebb három hónapig tartó őrizetet, ha ilyen indokok fennállnak, és végül a legfeljebb tizenkét hónapig tartó őrizetet, ha ezen átadás végrehajtása valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe a kérelmező együttműködésének, illetve az eljárás lefolytatásához szükséges dokumentumoknak a hiánya miatt.

81. Az e kérdésre adandó válasz először is az e rendelet 28. cikke (3) bekezdése szövegének az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés vizsgálata során adott értelmezéséből ered.

82. A fent kifejtett okokból úgy vélem, hogy az említett rendelet 28. cikkének (3) bekezdését a szóban forgóhoz hasonló esetben úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok a kérelmező felelős tagállamnak való átadásának foganatosítására az őrizetbe vételétől számított legfeljebb hathetes határidővel rendelkeznek.

83. Márpedig a szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely megengedi a nemzetközi védelmet kérelmező hat hétnél hosszabb őrizetét, és elfogadja annak legfeljebb tizenkét hónapig tartó meghosszabbítását, számomra teljes mértékben ellentétesnek tűnik az olyan kötelező és közvetlenül alkalmazandó rendelkezés szövege esetében kialakítandó értelmezéssel, mint amilyen a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdése, és így az uniós rendeletekhez kapcsolódó kötelező erővel.

84. Másodszor számomra úgy tűnik, hogy ezek a nemzeti jogszabályi rendelkezések azzal, hogy megengedik homályos indokok alapján és legfeljebb tizenkét hónapig ezen őrizetnek a meghosszabbítását, „[h]a az átadásra vonatkozó határozat végrehajtása *valószínűleg* hosszabb időt vesz igénybe a külföldi személy együttműködésének hiánya miatt, illetve ha időbe telik a szükséges dokumentumok beszerzése”¹⁴, nemcsak a szükségesség és az arányosság elvével ellentétesek, amelyekben a nemzetközi védelmet kérelmező őrizetbe vételének alapulnia kell, hanem az egyértelműség és az előreláthatóság követelményeinek sem felelnek meg, amelyeket a szabadságkorlátozással járó intézkedések elfogadásakor tiszteletben kell tartani.

¹⁴ Lásd a külföldiekről szóló törvény 10. fejezete 4. §-ának második bekezdését. Kiemelés tőlem.

85. Emlékeztetek arra, hogy e rendelet 28. cikkében az uniós jogalkotó annak biztosítására törekszik, hogy a kérelmező szabadsághoz való joga gyakorlásának korlátozásai a feltétlenül szükséges határokon belül maradjanak az érintett tagállamok számára annak lehetővé tétele érdekében, hogy a kérelmező átadását foganatosítsák.

86. Egyrészt az említett rendelet 28. cikkének (2) bekezdése értelmében a nemzetközi védelmet kérelmező őrizete kizárólag egyetlen, ez utóbbi személy magatartására alapított okból megengedett, és a hatóságoknak kell bizonyítani, hogy komoly veszély áll fenn a szökésére.

87. Másrészt ez az őrizet a „Dublin III”-rendelet 28. cikke (3) bekezdésének második és harmadik albekezdésében kifejezetten meghatározott határidőkön túl nem hosszabbítható meg. E határidők szigorúan korlátozzák az átadási eljárás lefolytatását. Az uniós jogalkotó nem ír elő semmilyen olyan indokot, amely igazolhatja e határidők meghosszabbítását, és a megkereső tagállamnak végül nem lesz más választása, csak az, hogy megszüntesse a kérelmező őrizetét, ha nem tudja az előírt határidőn belül az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresést előterjeszteni, vagy e kérelmezőt átadni.

88. Márpedig a nemzeti jogszabály nyilvánvalóan eltér ezektől az elvektől.

89. Először is e jogszabály megengedi az őrizet meghosszabbítását.

90. Másodszor ez a jogszabály az ezen szabadságelvonással járó intézkedés meghosszabbítását valamely veszély vagy esetlegesség fennállására alapozza („[h]a [...] *valószínűleg*”¹⁵), ami nyilvánvalóan ellentétes az előreláthatóság követelményével, és nem biztosítja az őrizetbe vett egyén számára a szükséges jogbiztonságot.

91. Harmadszor e jogszabály a nemzetközi védelmet kérelmező őrizetének meghosszabbítását olyan „alapos indokok” alapján engedi meg, amelyek nem kerültek pontosításra, vagy egyéb olyan indokok alapján, amelyek véleményem szerint nem meggyőzőek.

92. Ez a jogszabály ugyanis azzal, hogy megengedi ezen őrizetnek legfeljebb tizenkét hónapig tartó meghosszabbítását, mert „az átadásra vonatkozó határozat végrehajtása *valószínűleg* hosszabb időt vesz igénybe a külföldi személy együttműködésének hiánya miatt, illetve ha időbe telik a szükséges dokumentumok beszerzése”¹⁶, ellentmondásban áll azokkal az okokkal, amelyek miatt ezen őrizetet a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (2) bekezdésével összhangban el lehet rendelni.

93. Emlékeztetek arra, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező őrizetbe vételének célja, hogy megkönnyítse e személy átadására irányuló közigazgatási és gyakorlati intézkedéseket, különösen annak garantálásával, hogy e személy az illetékes hatóságok rendelkezésére fog állni, és nem fogja veszélyeztetni az átadási eljárás lefolytatását. Attól kezdve tehát, hogy a kérelmezőt őrizetbe vették, hogy ezen átadás megfelelő végrehajtását biztosítsák, úgy tűnik számomra, hogy nehezen lehet az ilyen intézkedés meghosszabbítását ez utóbbi együttműködésének hiányára hivatkozva igazolni, miközben e személyt megfosztották szabadságától.

94. Továbbá az átadáshoz szükséges dokumentumok hiányára alapított indokot illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2013/33 irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében az uniós jogalkotó kifejezetten jelezte, hogy „[a] közigazgatási eljárásokban fellépő – a kérelmezőnek fel nem róható – késedelmek nem indokolják az őrizet meghosszabbítását”.

15 Lásd a külföldiekről szóló törvény 10. fejezete 4. §-ának második bekezdését. Kiemelés tőlem.

16 Lásd a külföldiekről szóló törvény 10. fejezete 4. §-ának második bekezdését. Kiemelés tőlem.

95. E körülményekre tekintettel azt javaslom tehát a Bíróságnak, hogy állapítsa meg, hogy a „Dublin III”-rendelet 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak való átadása céljából megengedi a legfeljebb két hónapig tartó őrizetet, ha egy hosszabb ideig tartó őrizet igazolásához nem állnak fenn alapos indokok, a legfeljebb három hónapig tartó őrizetet, ha ilyen indokok fennállnak, és végül a legfeljebb tizenkét hónapig tartó őrizetet, ha ezen átadás végrehajtása valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe a kérelmező együttműködésének, illetve az eljárás lefolytatásához szükséges dokumentumoknak a hiánya miatt.

V. Véggövetkeztetések

96. A fenti megállapításokra tekintettel a Bíróságnak azt javaslom, hogy a Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (stockholmi bevándorlásügyi fellebbviteli bíróság, Svédország) által előterjesztett kérdésekre a következőképpen válaszoljon:

- 1) Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 28. cikke (3) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a szóban forgóhoz hasonló olyan esetben, amikor a megkereső tagállam azt követően vette őrizetbe a nemzetközi védelmet kérelmezőt, hogy a megkeresett tagállam beleegyezett az átvételébe, e tagállamok számára a kérelmező átadásának végrehajtására rendelkezésre álló hathetes határidő e kérelmező őrizetbe vételétől kezdődik.
- 2) A 604/2013 rendelet 28. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha a kérelmező az átadásra vonatkozó határozattal szemben fellebbezést vagy felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, az érintett tagállamok a nemzetközi védelmet kérelmező átadásának foganatosítására hathetes határidővel rendelkeznek, mihelyt az átadásra vonatkozó határozattal szembeni fellebbezés vagy felülvizsgálat már nem bír halasztó hatállyal, függetlenül attól, hogy ezen rendelet 27. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett *de facto* felfüggesztésről van szó, vagy arról az illetékes nemzeti bíróság hozott határozatot az említett rendelet 27. cikke (3) bekezdésének b) pontja keretében, vagy pedig azt az érintett személy kérelmezte az ugyanezen rendelet 27. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében.
- 3) A 604/2013 rendelet 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelmet kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak való átadása céljából megengedi a legfeljebb két hónapig tartó őrizetet, ha egy hosszabb ideig tartó őrizet igazolásához nem állnak fenn alapos indokok, a legfeljebb három hónapig tartó őrizetet, ha ilyen indokok fennállnak, és végül a legfeljebb tizenkét hónapig tartó őrizetet, ha ezen átadás végrehajtása valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe a kérelmező együttműködésének, illetve az eljárás lefolytatásához szükséges dokumentumoknak a hiánya miatt.